

Vinkovci – Vukovár – Eszék

A sport és az emlékezés hétvégéje

2017. május 26-28 között került megrendezésre Vinkovciban a Robert Bajtal emléktorna, ahol a DPSE-t az ajkai - tapolcai röplabdás lányok és a nagykanizsai fiúk képviselték.

Péntek délután Pécsről indult a 24 fős csapat jó kedvvel és izgalommal.

Eszéken csatlakozott hozzánk Erika és Iván, akik a hétvégén végig velünk voltak és segítettek a nyelvi problémák áthidalásában. Közös indultunk tovább Vinkovciba, ahol első utunk a temetőbe vezetett.

Megismertük Robert Bajtal kollégánk történetét, aki munkahelyén, a helyi postán vesztette életét 17 évvel ezelőtt, 2000-ben. Emlékét a megrendezésre kerülő nagyszabású sporttorna is őrzi évről évre. Mi koszorúval, mécsessel és néma szavakkal emlékeztünk rá és Vidakovic Mladenre.

Itt a temetőben csatlakozott hozzánk Robert felesége és fia, illetve több helyi szakszervezeti vezető, és már közösen vettük az irányt szálláshelyünkre, ahol egyből részesei lehettünk a horvát vendégszeretnek.

Rövid pihenés után finom vacsorával és jó hangulatú zenés rendezvénnyel zártuk az első napot.

Szombaton 09.00-kor ünnepélyes megnyitóval megkezdődött a torna, ahol kilenc fiú csapat fociban és három női együttes röplabdában mérte össze tudását.

Sikeres szombatot tudhattunk magunk mögött, izgalmas mérkőzésekkel. Levezetésképpen a nap zárásaként vegyes csapattal egy „határtalan” focimeccset is játszottunk.

A nap mérlege: női röplabda csapatunk első helyezést ért el, a fiúk pedig jó teljesítménnyel az ötödik helyen végeztek.

A délutáni szieszta követően a városban sétáltunk, majd az esti díjkiosztó gálán ünnepélyes keretek között eredményhirdetéssel és a horvátokkal folytatott közös mulatozással zártuk a tornát.

Vasárnap reggel szomorúan, de búcsút kellett intenünk a városnak, horvát barátainknak, és utunkat Vukovár felé vettük.

A településen végigautózva szembesültünk a 90-es évek elején Horvátországban zajló háború pusztításaival... A víztorony máig mementó a település középpontjában...

A vukovári népi áldozatainak temetőjét, emlékhelyét látogattuk meg. Emlékeztünk a harcra, a harcosokra, az elesettekre. Erika szívhez szóló története, személyes

élményei által szembesültünk az akkori eseményekkel, hisz' voltunk, akik akkor még gyermek fejjel ebből mit sem éreztünk.

Szomorúság járta át a kis csapatot, és az, aki átélte a szörnyűségeket, adott erőt nekünk a továbblépésre - "Megbocsájtunk, de nem felejtünk!"

Eszék volt a következő állomás, ahol a belvárost tekintettük meg, majd egy kitűnő ebédet követően búcsúztunk el Erikától és Ivántól. Aztán irány Pécs...

Köszönjük a lehetőséget a tornán való részvételre, köszönjük a horvátok vendégszeretetét, Erikának a kedvességét!

Reméljük, hogy egyszer Ajkán mi is vendégül láthatjuk horvát barátainkat, megmutathatjuk kis városunkat, s viszonyozhatjuk azt a sok jót, amit ezen az úton kaptunk.

Németh – Erdő Judit